

Emlékezzünk

Én még ismertem Tóth Ilonkát. Szelíd hangján, de határozott számonkéréssel oktatta 75 fős elsőéves ápolónői hallgatóinak az anatómiát, mint szigorló orvos 1955-ben.

Nem igaz, hogy Ő gyilkolt!

. Milyen sötét rágalommal akarták bemocskolni tiszta jellemét.

/Először benzint fecskendez az erekbe, utána bicskával szíven szúrja az állítólagos hullát, aki még évtizedek után is él! Az embernek csak egyszer lehet az életét kioltani! /

A Diktátoroknak az volt a céljuk, hogy Szent Forradalmunk női alakját meggyalázzák

De

„Az ember becsülete hosszabb lehet az életénél, mert az embert halála után visszahozni nem lehet, de a BECSÜLETÉT IGEN!”

Szűcsné Horváth Erzsébet

TÓTH ILONA KONCEPCIÓS PER KONFERENCIA

2012. 02. 17-én 15:00-re, több meghívást kaptam a XVI. ker. önkormányzat épületében megtartandó konferenciára. Sokan voltunk kíváncsiak, hogy részesei lehessünk ennek a konferenciának. Egyesek ismerték is egykor Tóth Ilonkát, ahogy ma már a legtöbben nevezzük, aki egykor a kerület szülötte is volt. Mivel az 1956-os forradalom és szabadságharc története, majd az azt követő kádári megtorlás okai és módszerei, a legtöbb ember előtt ma is fehér folt, elmentem én is, ismereteim gyarapítására. **Kovács Péter** polgármester távollétében, **Csomor Ervin** alpolgármester nyitotta meg a konferenciát, majd **v.lvg. Dömötör Zoltán** nemzetőr vezérezredes az 1956 Magyar Nemzetőrség elnök-főparancsnoka **Jubileumi Emléklakett** kitüntetést adott át a nemzet érdekében tett munkája elismeréseként a távol levő polgármesternek, amit a helyettese vett át. Kérte a jelenlevők támogatását is, ahhoz az indítványhoz, ami a Csepeli Rendelőintézet után, a Péterfy Sándor utcai kórház nevének megváltoztatása után, október. 23-tól, Tóth Ilona nevét viselhesse. Tisztelve az elődöt, de a többség, az Életrajzi Lexikonban található adatok alapján se tudja hova tenni az egykori pedagógust, tanügyi író, bármilyen hasznosat is tett az ország érdekében. Nekünk, olyan példaképre van szükségünk, aki közülünk való, és értünk áldozta életét, mert '56 szelleme, minden magyart kötelez.

Dr. Horváth Attila levezető elnök, megnyitotta a konferenciát, majd a jelen levő egyik egykori halálraítélt **Wittner Mária országgyűlési képviselő** pár mondatban emlékezett meg egykori sorstársáról, majd azzal fejezte be, hogy az **„igazság, a halottnak is kijár, de azoknak is, akiket arccal lefele temettek”**. –Meg kell itt említenek, hogy a teremben, nemcsak Wittner Mária volt az egyetlen halálraítélt, hanem itt volt bajtársam **Mile Lajos** is, az 1956 Magyar Nemzetőrség tagja.

Zimmer Tibor történész, beszélt azokról a törvényekről, amiket a Kádár kormány azért hozott, hogy a megtorlást, törvényileg is szabályozza. Hivatalosan, a statáriális bíraskodást

1956. 12. 11-től vezették be, és a következő egy évben kb. 70 forradalmár kivégzését tette lehetővé. Leszállították az ítéletek végrehajthatóságát 16 éves korhatárig, de Molnár Erik, a szovjet mintát követve, ennél is lentebb akarta szállíttatni.

–Tudjuk, hogy a szovjet katonai rögtönítélő bírászkodás, a kezdeti időben azon fiatalokat is a helyszínen agyonlőtte, akinek egy lőszer is volt bármilyen okból a zsebébe, azokat meg főleg, akiket fegyverrel a kézben fogtak el. Erre egy példa, az **1956. 11. 09-én** Tatabánya mellett

kivégzett négy fiatal, akiket a helyszínen végeztek ki, és közülük, csak **Szent-Andrási Jenő** maradt életbe, de a nevüket jelenleg még ő sem ismeri - Azok közül, akik föllebbeztek az ítéletek ellen, másodfokon 16 halálos ítéletet hoztak. 1957-61 között, 5 Népbíróságot hoztak létre olyan ítéletekből, akik egy része még a megfelelő képesítéssel sem rendelkezett. A kivégzetteket, a 298-as és a 301-es percellákban temették el. Még ma sem lehet pontosan tudni, hogy valójában hány halálos ítéletet hoztak és hajtottak végre. De azért 26 bíró, nem volt hajlandó halálos ítéletet hozni.

A következő előadó **Tamáská Péter levéltáros** volt, de ő azért finoman szólva, egy kicsit halvány volt. Ő nem rokona az egykori Tamáska Lóránd kórboncnoknak. Többek között beszélt arról, hogy Dudás Józsefet nem kivégezték, hanem valószínűleg agyonverték, mert a csontjai vizsgálatából ez derült ki. A Gyűjtőfogházat november 4.-e után megszállták a szovjetek, és legalább egy hétig, a börtönőrök nem jutottak szerephez.

Szünet előtt, jeleztem **Dr. Horváth Attilának**, hogy ha lehet, szeretnék majd hozzászólni, hiszen a 233-as parcelláról senki nem beszél. A következő előadóhoz, **Dr. Jobbágyi Gáborhoz** irányított, aki bizony elég lekezelően beszélt velem, pedig bemutatkoztam, és közöltem, hogy a témában kutató vagyok. Úgy éreztem, hogy mivel nem vagyok neves ember, és nincs diplomám, akkor partner sem lehetek, hiszen azt mondta, hogy vegyem meg az általa írt „**Szevasztok én meghalok**” c. könyvét és abban mindent megtalálok. Ez a konferencia, csupán lehetőséget biztosított arra, hogy ha valakit a téma jobban érdekel, a szerző könyvéből megismerheti az eddigi kutatásai eredményét, de arról ő sem írhatott, amit én ismerhettem meg.

Többek között ő is beszélt a megtorlásokról, a fizikai kényszerítésről, a lelki terrorról, a sok áldozatról, de arról is, hogy a felkelők nyugat felé vonuló gépkocsi konvojának megtámadása következtében, több mint százan meghaltak. Azonban nem beszélt az időpontról, és helyszínről sem.

Következett **M. Kiss Sándor**, aki részletesen kifejtette, hogy a vélt, vagy valódi áldozat Kollár Istvánt Tóth Ilona végezte-e ki, vagy sem. Ávós volt, vagy sem, de ha igen, melyik rendfokozata volt az igaz? Tóth Ilona tettét, vagy amivel vádolták, a baloldal elítéli, a jobboldal megítélése szerint, ha elkövette, jogos forradalmi önvédelem volt a vélt, vagy valószínű áruló ellen. Végeredményben, nincs kellően bizonyítva Tóth Ilonka és társai bűnössége. Éppen ezért, a társadalomnak kell rehabilitálnia Tóth Ilonát és a társait, hogy nem voltak gyilkosok! – Azok a gyilkosok, akik hamis vád alapján vették el fiatal életüket, mert a diktatúra ellen, mertek szót emelni egy élhetőbb jobb világért, és harcoltak annak megvalósításáért. Azt gondolom, hogy az erkölcsi elégtétel egy formája az is, ha orvosként, egy kórház névadója lenne.

Jó volt ez az összejövétel, de azt gondolom, hogy a konferencia jelleget az adja, ha a hallgatók is tehetnek fel kérdéseket, esetleg kiegészítést is hozzáfűzhetnek az elhangzottakhoz. Ez itt elmaradt, mert csak az asztalnál ülők mondhatták el véleményüket.

Nekem is lett volna kérdésem, de mivel ott nem kaptam lehetőséget a föltevésre, megkísérlem leírva föltenni, hátha egyszer majd partnernek tekintenek, és talán választ is kapok.

Kutatóként, nekem is van rálátásom bizonyos dolgokra, hiszen az általam írt cikk segített abban, hogy állami feladat helyett, társadalmi munkában takaríthassuk ki a Rákoskeresztúri Köztemető 233-as parcelláját. Az Állambiztonsági Történeti Levéltárban, és a temető 1956-1957-es Főkönyvében kutatást végezhessek a parcellába temetettek kivégzésének körülményeiről, új adatok megismeréséért. Jelenleg még 8 kivégzett fekszik hivatalosan hason, 60 cm mélyen, a Hangodi Imre bácsitól kapott temetési információ alapján. De miért hallgatnak **Ézer Antalról**, **Bajusz Ferencről**, akiket a rögtönítélő bíróság ítéletei alapján végeztek ki, vagy arról a **Snarinkás Istvánról**, akit 1956. november 5-én lőttek valahol, valamiért, vagy talán a semmiért föbe?

Szeretnék választ kapni Tamáska Pétertől is arra, hogy minek alapján állítja, hogy Dudás Józsefet agyonverték, és nem felakasztották. Ha valóban megvizsgálták a csontjait, miért hagyták a parcella 18. sor 3. sírjában? Vagy ezt a kérdést már nem is neki kellene föltennem, hanem talán Boross Péternek? Tőle szívesen megkérdezném azt is, hogy a 233-as parcellában, miért hagytak kivégzetteket? Vagy ha ő sem, akkor ki fog erre választ adni? De egyéb kérdésem is lenne.

Vagy megkérdeztem volna Dr. Jobbágyi Gábortól is, hogy mikor és hol vonultak azok a gépkocsi konvojok felkelők, akik közül több mint százat lelőttek? A Tarjáni rajtaütésnél azért 10 alatt volt az áldozatok száma is.

Összegezve a hallottakat, mégis érdemes volt elmenni, de sajnos még mindig többet beszélnek '56 szelleméről, mint amennyit érte tesznek.

Bencze Pali